

NEKROLOGI — NÉCROLOGIE

Rocznik Sławistyczny, t. LXVIII, 2019
ISSN 0080-3588
DOI: 10.24425/rsław.2019.130010

Jan Sokołowski*

Uniwersytet Wrocławski
Wrocław

Antoni Furdal
(1928–2019)

8 czerwca 2019 roku zmarł we Wrocławiu Profesor Antoni Furdal, wybitny językoznawca, teoretyk języka, polonista i sławista, semiotyk, pisarz, zasłużony organizator życia naukowego w Polsce.

* Jan Sokołowski, Professor, Institute of Slavic Studies, University of Wrocław, Wrocław, Poland.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2074-1565>.

e-mail: jansokol44@gmail.com.

Antoni Furdal urodził się 22 maja 1928 roku we wsi Rososz w powiecie garwolińskim¹. Do roku 1945 mieszkał w dużej, chociaż ubogiej wsi Życzyn należącej do tego samego powiatu. Kurs szkoły średniej przerobił podczas wojny jako samouk. Ze szkoły i z rodzinnego domu wyniósł patriotyzm i głęboki szacunek dla historii narodowej. We wrześniu 1945 podjął naukę w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Tczewie, gdzie tuż po wojnie zamieszkali Jego rodzice. Wybrał kierunek matematyczno-przyrodniczy. W roku 1946 uzyskał maturę. Jak wspominał po latach, zaraz po maturze spalił w piecu podręczniki i zeszyty do języka polskiego i historii. Jako zwolennik nauk ścisłych podjął studia architektoniczne na Politechnice Gdańskiej. Ponieważ jednak studia humanistyczne bardziej odpowiadały Jego zainteresowaniom, po pewnym czasie porzucił Gdańsk i w roku 1948 zdecydował się na wybór studiów filologicznych. Najpierw zapisał się na studia w Poznaniu, ostatecznie jednak wybrał Kraków, gdzie na Uniwersytecie Jagiellońskim podjął studia w zakresie filologii polskiej i słowiańskiej. Studiował pod kierunkiem profesorów Kazimierza Nitscha i Tadeusza Lehra-Spławińskiego, którzy byli Jego mistrzami. Po latach wspominał, że tuż po wojnie Kraków był wymarzonym miejscem do studiowania dyscyplin humanistycznych. W Krakowie miał sposobność słuchać wykładów Jerzego Kuryłowicza, Tadeusz Milewskiego, Witolda Taszyckiego, Zenona Klemensiewicza. W zakresie literatury polskiej Jego profesorami byli Juliusz Kleiner, Stanisław Pigoń i Kazimierz Wyka. Ponadto wśród Jego wykładowców byli profesorowie Tadeusz Stanisław Grabowski, uczoney i dyplomata, badacz literatur słowiańskich oraz Wiktor Jakubowski, specjalista w dziedzinie literatury rosyjskiej, i Jan Janów, językoznawca i historyk literatury religijnej.

Niesiony panującym w pierwszych latach powojennych ogólnym entuzjazmem początkowo zamierzał zostać sorabistą, układał sobie nawet gramatykę historyczną języka łużyckiego. Na Jego promotora wyznaczony został prof. Witold Taszycki, a w zgłębianiu języka łużyckiego wspierał Go studiujący wtedy w Krakowie Heinz Schuster-Šewc, któremu władze Studium Słowiańskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego powierzyły prowadzenie lektoratu języka łużyckiego. Ostatecznie jednak, uznając, że obowiązkiem humanisty jest zachowanie dla przyszłości tego, co jest lub co może być zagrożone, zajął się dialektologią polską. Pod kierunkiem Kazimierza Nitscha napisał pracę magisterską, która opublikowana została pod tytułem *Mazowieckie dyspalatalizacje spółgłosek wargowych miękkich* (1955)

¹ W nekrologu wykorzystuję materiały zgromadzone w Zespole Akt Osobowych Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego (sygn. 28/39) oraz prace Antoniego Furdala *Mój komentarz do bibliografii* (2009) i *Ze wspomnień. Początki moich studiów w Krakowie* (2014).

jako 1. tom Prac Językoznawczych PAN². Książka ta recenzowana była m.in. na łamach takich czasopism jak „Poradnik Językowy” (J. Wójtowicz i H. Zduńska), „Język Polski” (M. Karaś) i „Slavia” (J. Petr).

Droga naukowa Antoniego Furdala prowadziła przez kilka ośrodków naukowych. Po uzyskaniu magisterium w roku 1952 został zatrudniony przez Kazimierza Nitscha jako starszy asystent w Zakładzie Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk w Krakowie. Jesienią 1953 roku Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego skierowało go na trzyletnią aspiranturę z językoznawstwa słowiańskiego, którą odbył pod kierunkiem prof. Tadeusza Lehra-Spławińskiego w Katedrze Filologii Słowiańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. W styczniu 1957 roku niespełna trzydziestoletni uczoney przeniósł się do Wrocławia, gdzie został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Języka Polskiego Uniwersytetu Wrocławskiego. We Wrocławiu zamierzał się poświęcić językowi łużyckiemu i czeskiemu.

Jesienią 1959 roku wraz z grupą młodych sławistów uczestniczył w czterotygodniowej naukowej wycieczce sławistycznej do Jugosławii, zorganizowanej przez Katedrę Filologii Słowiańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Podczas wycieczki wygłosił referat w Skopiu. W latach 1963–1964 odbył półroczny staż naukowy na Uniwersytecie Karola w Pradze.

Doktorat z językoznawstwa słowiańskiego uzyskał w roku 1960 w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie pracy *Rozpad języka prasłowiańskiego w świetle rozwoju głosowego* (1961). Promotorem był prof. Władysław Kuraszkiewicz. Habilitował się w 1965 roku z językoznawstwa polskiego i słowiańskiego w Uniwersytecie Wrocławskim na podstawie monografii *O przyczynach zmian głosowych w języku polskim* (1964). Rozprawa ta, w której za główną przyczynę zmian uznał wewnętrzną ewolucję systemu językowego, nawiązuje do Jego wcześniejszych zainteresowań dialektologią polską. Obie prace doczekały się obszernych recenzji w renomowanych czasopismach językoznawczych. Pierwsza z nich była recenzowana na łamach czasopisma „Voprosy jazykoznanija” (V. K. Žuravlev), druga – w „Roczniku Sławistycznym” (W. Mańczak).

W 1966 roku otrzymał docenturę w Katedrze Języka Polskiego Uniwersytetu Wrocławskiego. Po utworzeniu w Uniwersytecie Wrocławskim Instytutu Filologii Polskiej kierował w nim Zakładem Języka Polskiego w latach 1969–1970. Na początku 1970 roku objął wakującą Katedrę Językoznawstwa Ogólnego, którą w pierwszych latach powojennych kierował Jerzy Kuryłowicz, a później jego uczeń Leon Zawadowski. W kolejnych etapach kariery naukowej Antoni Furdal

² Dokładne dane bibliograficzne wymienianych w tekście prac podane są w tomie przygotowanym z okazji 80-lecia prof. Antoniego Furdala: *Wyraz i zdanie w językach słowiańskich*, 7. Opis, konfrontacja, przekład, red. M. Sarnowski, W. Wysoczyński, Wrocław 2009, s. 11–18. („Acta Universitatis Wratislaviensis” nr 3159; „Slavica Wratislaviensis” 150).

uzyskał w roku 1973 tytuł profesora nadzwyczajnego, a zwyczajnego w roku 1981. Dwa lata (1972–1974) spędził na Uniwersytecie w Nancy II, gdzie wykładał językoznawstwo polskie i słowiańskie. Równoległe z pracą we Wrocławiu od 1964 roku wykładał w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu, dokąd przeniósł się w roku 1979. Pracując w Opolu, przez pewien czas związany był z Instytutem Kulturoznawstwa Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie do 1984 prowadził wykłady z językoznawstwa ogólnego i teorii komunikacji społecznej.

W Opolu na filologii polskiej zorganizował specjalność bohemistyczną, a później utworzył Katedrę Sławistyki, którą kierował do końca września 1992 roku. Przez pewien czas współpracował też z Wyższą Szkołą Pedagogiczną w Zielonej Górze, gdzie dodatkowo prowadził wykłady w latach 1984–1988. W roku 1992 wrócił do Wrocławia, gdzie pracował w Katedrze Językoznawstwa Ogólnego do przejścia na emeryturę w roku 1998. We wszystkich tych ośrodkach trwałym śladem pobytu Profesora Furdala jest liczna rzesza magistrantów i kilkunastu wypromowanych doktorów, którzy w większości są dziś samodzielnymi pracownikami naukowymi i aktywnie pracowali bądź pracują nadal na uniwersytetach polskich i zagranicznych jako specjaliści w dziedzinie językoznawstwa polskiego, słowiańskiego i ogólnego oraz semiotyki. Z niektórymi z nich przez wiele lat Profesor utrzymywał bliskie kontakty.

Patrząc na dokonania twórcze Profesora Furdala, łatwo dostrzec niezwykłą wszechstronność i rozległość Jego zainteresowań badawczych. Plonem tych zainteresowań jest dziewięć książek oraz liczne studia, rozprawy i artykuły opublikowane w wydawnictwach krajowych i zagranicznych. Początkowo przedmiotem Jego badań były głównie dziedziny mające już długą tradycję w naszym językoznawstwie: dialektologia, fonologia historyczna, gramatyka porównawcza języków słowiańskich, stylistyka. Z czasem obszar Jego studiów poszerzył się o takie dziedziny, jak teoria języka, semiotyka, socjolingwistyka, związki językoznawstwa z innymi naukami, socjalno-kulturowa klasyfikacja języków, językoznawstwo normatywne, aspekty cywilizacyjne przekładu, teoria pisma. Komentując z okazji jubileuszu osiemdziesięciolecia bibliografię swoich prac, przywoływał słowa greckiego poety Pindara, że „dobrze jest, gdy okręt ma dwie kotwice” (*Mój komentarz do bibliografii*, 2009). Tymi kotwicami było dla Niego językoznawstwo polskie i słowiańskie oraz językoznawstwo ogólne.

Językoznawstwa polskiego i słowiańskiego dotyczą wspomniane już monografie *Mazowieckie dyspalatalizacje spółgłosek wargowych miękkich* (1955), *Rozpad języka prasłowiańskiego w świetle rozwoju głosowego* (1960), *O przyczynach zmian głosowych w języku polskim* (1964) oraz książka *Klasyfikacja odmian współczesnego języka polskiego* (1973) i *Wybór tekstów do historii języka polskiego* (wspólnie ze S. Borawskim, 1980) i liczne artykuły, np. *Uwagi o rozwoju słowiańskiej kategorii palatalności* (1959), *O podobieństwie w rozwoju polskiego*

i ogólnosłowiańskiego wokalizmu (1961), *Przedmiot i zakres historii języka polskiego* (1966), *Periodyzacja najnowszych dziejów języka polskiego* (1982) i in.

Swój pogląd na przedmiot i zadania językoznawstwa przedstawił Profesor Furdal zwięźle w *Słowie wstępnym* do wydanego po raz pierwszy w roku 1977 podręcznika akademickiego *Językoznawstwo otwarte*, w którym pisał:

Dlaczego *językoznawstwo otwarte*? Po prostu otwarte na głosy z zewnątrz, z innych dziedzin humanistyki. Zatem nie odcinające się od innych nauk, ale dążące do współpracy z nimi i zawsze oczekujące ich opinii na temat własnego przedmiotu badań – języka. [...] Językoznawstwo otwarte jeszcze z innej przyczyny. Stoimy na stanowisku, że przedmiot badań naszej nauki nie może być zamknięty w tradycyjnych granicach. [...] Rozszerzanie się zainteresowań na obszary sąsiednie jest naturalnym przejawem i wynikiem postępu badań materiałowych i metodologicznych. A spotkanie się na takich obszarach przedstawicieli różnych dyscyplin może wyjść nauce tylko na dobre. (*Językoznawstwo otwarte*, 1977, s. 5).

W zakresie językoznawstwa ogólnego wypowiadał się Profesor Furdal w takich m.in. kwestiach, jak funkcje języka, znak językowy, struktura i jednostki języka. Zagadnienia te poruszał w wspomnianej już książce *Językoznawstwo otwarte* i w artykułach: *Poetycka a komunikatywna funkcja języka* (1970), *Najważniejsze funkcje społeczne języka* (1972), *Znaki językowe i ich funkcje* (1971), *Zasady budowy systemu syntaktycznego* (1973), *Teoria pisma i jej znaczenie dla slawistyki* (1978), *Miejsce imion własnych w systemie językowym* (1988), *Językoznawstwo typologiczne a pełny opis języka* (1981), *Językoznawstwo – wiedza o języku czy o językach* (1993).

Sporo miejsca w dorobku Profesora Furdala zajmują publikacje dotyczące relacji między językoznawstwem a innymi naukami, prace dotyczące badań interdyscyplinarnych i stosowanych oraz prace poświęcone językoznawstwu normatywnemu. Publikacje te wiążą się z zorganizowanym przez Profesora na początku lat 70. XX wieku cyklem spotkań naukowych objętych wspólnym tytułem „Językoznawstwo w dobie integracji nauki”. Plonem Jego dociekań w tej dziedzinie są m.in. artykuły: *Czy językoznawstwo może się zajmować pochodzeniem języka?* (1974), *Językoznawstwo w dobie integracji nauki* (1974), *Ważniejsze zasady językoznawstwa normatywnego* (1971), *Utwór literacki ze stanowiska językoznawczego* (1976), *Genologia lingwistyczna* (1982).

Rezultatem Jego przemyśleń w dziedzinie językoznawstwa ogólnego i słowiańskiego, poszerzających je o nowe dziedziny badawcze, było w szczególności stworzenie podstaw i wprowadzenie do językoznawstwa polskiego nowej, niezależnej od genetycznej i typologicznej problematyki klasyfikacji socjalno-kulturowej języków. Wyniki swoich badań w tej dziedzinie prezentował w kraju i za granicą, między innymi na IX Kongresie Sławistów w Kijowie, gdzie wygłosił referat *Z zagadnień klasyfikacji kulturowej języków słowiańskich* (1983). Problematyki

tej dotyczą też prace: *Sfery komunikacji językowej a klasyfikacja kulturowa języków* (1985) i *Klasyfikacja języków z socjolingwistycznego punktu widzenia* (1988).

Zagadnienia teorii przekładu poruszał m.in. we wstępie do wydanej wspólnie z Karin Musiołek-Choinski i Janem Piotrowskim książki *Literatura polska w Europie. Fragmenty przekładów* (1990), będącej antologią tekstów polskich w równoległych przekładach na 31 języków europejskich. Inne prace Profesora Furdala dotyczące problematyki translatorskiej to *Przekład a definicja języka literackiego* (1985) i *Geonimy w polskim przekładzie „Czasu kobiet” Christiana Krockowa* (1997).

W ostatnich latach uwagę Profesora Furdala przyciągały w szczególności relacje między językiem i kulturą oraz relacje między językiem i tożsamością narodową. Problematyce tej poświęcił dwie książki *Polska oda do radości. Język i kultura narodowa we wspólnej Europie* (2000) i *Jak być Polakiem w Unii Europejskiej* (2003) oraz szereg artykułów: *Język i naród a prawa człowieka* (1992), *Symbolika narodowa w języku polskim* (2002), *Język a narodni identita* (2004), *Język a problem tożsamości narodowej (polityka językowa)* (2005), *Symbole polskiej kultury narodowej w oświetleniu semiotycznym* (2005), *Językowe i semiotyczne podstawy tożsamości narodów słowiańskich* (2007), *Tożsamość polska, tożsamość europejska* (2008), *Z zagadnień tożsamości narodowej Słowian* (2008).

Osobny blok artykułów poświęcił problematyce Ziem Zachodnich i Północnych, które uważał za swoją małą ojczyznę. Należą tu takie prace jak *Wizerunek mieszkańca Ziem Odzyskanych* (1997), *Ziemie Zachodnie i Północne jako przedmiot badań lingwistycznych* (1998), *Ziemie Zachodnie i Północne w polskiej i niemieckiej świadomości narodowej* (1998), *Refleksje nad repolonizacją Gdańska* (1998), *Pogranicze polsko-niemieckie w sferze języka i symboliki pozajęzykowej* (1998).

Profesor Furdal ma wybitne zasługi jako organizator życia naukowego nie tylko w ośrodkach, w których spędził większą część życia, to znaczy we Wrocławiu i w Opolu. Był także autorem inicjatyw ważnych dla całego polskiego środowiska językoznawczego. W okresie, gdy kierował Katedrą Językoznawstwa Ogólnego w Uniwersytecie Wrocławskim (1970–1984), zorganizował wspomniany już cykl spotkań o tematyce interdyscyplinarnej nt. „Językoznawstwo w dobie integracji nauki”. Wygłoszone na posiedzeniach referaty opublikowane zostały później w czasopiśmie „Studia Linguistica”, które powołał do życia w 1970 roku. Zredagował 10 pierwszych tomów czasopisma. W wyniku Jego starań w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu powstała seria wydawnicza „Sławistyka”, poprzedniczka czasopisma „Studia Slavica” wydawanego od 1993 roku wspólnie przez Uniwersytet Opolski i Uniwersytet Ostrawski w Ostrawie.

Był członkiem następujących organizacji i instytucji naukowych: Wrocławskie Towarzystwo Naukowe, Opolskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk, Komitet Językoznawstwa PAN, Komisja Językoznawcza Śląskiego oddziału PAN w Ka-

towicach, Towarzystwo Miłośników Języka Polskiego, Towarzystwo Naukowe Warszawskie, Komisja Kultur Europejskich Wrocławskiego Oddziału PAN, Zespół MEN do Nauczania Języka Polskiego Cudzoziemców, Komisja Środkowo-europejska Polskiej Akademii Umiejętności.

Od chwili przyjazdu do Wrocławia brał bardzo aktywny udział w pracach Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, przez szereg lat pełnił funkcję sekretarza, a następnie przewodniczącego Komisji Językowej Towarzystwa. Później był przewodniczącym Wydziału I Nauk Filologicznych. Był też wiceprezesem Zarządu Towarzystwa. W ramach działalności WTN zorganizował kilka sesji naukowych. W uznaniu zasług dla Towarzystwa został wybrany jego członkiem honorowym.

Przez wiele lat aktywnie uczestniczył w pracach Polskiego Towarzystwa Językoznawczego. Kilkakrotnie Zarząd Towarzystwa przyjmował Jego propozycje co do tematyki zjazdów Towarzystwa. W roku 1978 zorganizował w Wrocławiu zjazd poświęcony zagadnieniom geografii lingwistycznej. Wygłosił na nim referat plenarny *Zakres badań geografii lingwistycznej*. W latach 2000–2003 był przewodniczącym Zarządu PTJ. W 1999 roku otrzymał godność członka honorowego Towarzystwa.

Ważnym obszarem działalności Profesora Furdala był Oddział Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Dzięki Jego staraniom w roku 1997 powołana została do życia Komisja Kultur Europejskich, której przez wiele lat przewodniczył. Oprócz licznych posiedzeń naukowych Komisja ma w swym dorobku organizację kilku ważnych konferencji naukowych, które zaowocowały drukiem wartościowych tomów pokonferencyjnych, m.in. *Migracje: dzieje, typologia, definicje* (2006).

Za swoje osiągnięcia Profesor Furdal odznaczony został m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W roku 2004 Uniwersytet Ostrawski wyróżnił Go godnością doktora honoris causa.

Wypada podkreślić, że Profesor Furdal nie ograniczał się wyłącznie do działalności badawczej i pracy nad organizacją nauki. Obdarzony nieprzeciętnym talentem literackim już jako uczeń III klasy szkoły powszechnej opublikował w czasopiśmie „Płomyk” wiersz pod tytułem *10 lutego*, w którym pobrzmiwają echa patriotycznej atmosfery Jego lat dziecięcych. W wierszu tym czytamy: „*Błyskawica*”, „*Gryf*”, „*Grom*” / i dużo okrętów / płynie po zatoce / z sztandarem rozpiętym. / Nagle! Port się zatrząsł, / Bałtyk zakofysał, / dział wielkich tysiące / wystrzeliło dzisiaj. / Defiluje okręt za okrętem równo, / Marynarze na nich / z miną bardzo ufną. / Wychyla się „*Ryś*” i „*Żbik*”, / A potem trawlerzy, / fale wiodą z sobą / rozmowy i szmery. / A mewy w powietrzu wołają donośnie: / Głosimy, głosimy na wszystkie rozgłośnie, / że w tym dniu dziesiątym, jeszcze nie tak dawno / polskie siły zbrojne do Bałtyku party! / Tu nagle urwały, / bo ciszę powietrza rozdarła syrena³.

³ Wiersz przedrukowany został w: *Poezja dla dzieci. Antologia form i tematów*, oprac. R. Wa k - s m u n d, Wrocław 1999, s. 385.

Już jako dojrzały uczony opublikował dwie piękne powieści o charakterze autobiograficznym: *Każdy ma swego młodszego brata* (Gdańsk 1994) i *Widziałem ich, słyszałem ich* (Wrocław 2010) oraz zbiór *Opowiadania profesora F.* (Wrocław 2004). W otwierającym zbiór opowiadaniu *Ziarenko* bez trudu dostrzec można echa wspomnień z pierwszych dialektologicznych badań młodego uczonego, a w postaci profesora łatwo rozpoznać można mistrza Autora – profesora Kazimierza Nitscha, o którym po latach napisze, że „był kimś ponad wszelką miarę”. Zbiór opowiadań kończy niezwykle w formie opowiadanie *Credo*, będące swoistym wyznaniem Autora skierowanym do Stwórcy wszechświata. Powieści Profesora Furdala oparte są na Jego wspomnieniach z pierwszych lat powojennych i dotyczą tematyki Ziem Zachodnich i Północnych. Na wydanie czeka tom wspomnień Profesora zatytułowany *Typologia wspomnień*.

Profesora Furdala znałem ponad 50 lat. Jako student Instytutu Filologii Słowiańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego słuchałem Jego wykładów z gramatyki porównawczej języków słowiańskich. Był znakomitym i wymagającym wykładowcą. Nie wiedziałem jeszcze wtedy, że miałem sposobność uczestniczyć w zajęciach jednego z najoryginalniejszych polskich uczonych i że niedługo dane mi będzie znaleźć się w gronie Jego uczniów. Był promotorem mojej pracy doktorskiej i recenzentem w przewodzie habilitacyjnym. Przez wiele lat współpracowałem z Nim we Wrocławskim Towarzystwie Naukowym, a w ostatnich latach, od roku 2008, w redakcji „Rocznika Sławistycznego”.

17 czerwca 2019 roku pożegnaliśmy Profesora Furdala na Cmentarzu Ducha Świętego we Wrocławiu. W ostatniej drodze towarzyszyła Mu Rodzina oraz licznie zgromadzeni koledzy, przyjaciele i uczniowie.

Literatura

- Bibliografia prac Profesora Antoniego Furdala*, oprac. W. Wysocki, [w:] *Wyraz i zdanie w językach słowiańskich*, 7. Opis, konfrontacja, przekład, red. M. Sarnowski, W. Wysocki, Wrocław 2009, s. 11–18 („Acta Universitatis Wratislaviensis” nr 3159; „Slavica Wratislaviensis” 150).
- Furdal A., *Mój komentarz do bibliografii*, [w:] *Wyraz i zdanie w językach słowiańskich*, 7. Opis, konfrontacja, przekład, red. M. Sarnowski, W. Wysocki, Wrocław 2009, s. 19–23. („Acta Universitatis Wratislaviensis” nr 3159; „Slavica Wratislaviensis” 150).

Furdal A., *Ze wspomnień. Początki moich studiów w Krakowie*, [w:] *Wyraz i zdanie w językach słowiańskich*, 7. Opis, konfrontacja, przekład, red. I. Ł u c z k ó w, M. S a r - n o w s k i, Wrocław 2014, s. 111–120. („Acta Universitatis Wratislaviensis” nr 3578; „Slavica Wratislaviensia” 159).

Poezja dla dzieci. Antologia form i tematów, oprac. R. W a k s m u n d, Wrocław 1999.

Summary

Antoni Furdal (1928–2019)

Obituary for Antoni Furdal, an eminent linguist, specialist in Polish and Slavic studies, theory of language and semiotics. The text presents some of his most important achievements in each of these fields.

Keywords: Antoni Furdal, Polish studies, Slavic studies, general linguistics.